

485.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 26 sierpnia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej o zakresie opieki lekarskiej i środków leczniczych dla pracowników Przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Na zasadzie § 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447), nazwanego w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia „P. K. P.“, zarządza się co następuje:

§ 1. Pomoc lekarska przysługuje:

1) pracownikom etatowym, kandydatom na pracowników etatowych i pracownikom nieetatowym (§ 1 rozp. Rady Min. z dnia 8-go lipca 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447),

2) członkom ich rodzin;

przez członków rodzin rozumie się:

- a) żonę, wyjąwszy przypadki, gdy pobiera uposażenie lub zaopatrzenie z instytucji państwowej, albo gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
- b) męża, zupełnie niezdolnego do zarobkowania i całkowicie utrzymywanego przez żonę;
- c) dzieci ślubne i uprawnione, tudzież pasierbów do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych, lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać, do ukończenia lat 24.

W przypadkach ułomności fizycznej, umysłowej albo nieuleczalnej choroby, jako też w przypadkach, gdy studja przewlekły się ponad wiek 24 lat z powodu: służby wojskowej, odbytej na skutek zarządzenia mobilizacji, lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, albo z powodu pełnienia w tym czasie służby ochotniczej, władza naczelna P. K. P. (Minister Komunikacji) może w drodze wyjątku uwzględnić dzieci w wieku ponad 24 lata.

Wyłączone są dzieci i pasierby, które weszły w związki małżeńskie, albo same się utrzymują lub posiadają własne zaopatrzenie, oraz ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272).

§ 2. Pomoc lekarska, przysługująca pracownikom (§ 1, p. 1) rozpoczyna się od pierwszego dnia choroby i trwa, nawet w razie zwolnienia ich ze służby, przez czas choroby, najdłużej jednak, licząc

łącznie z urlopem dla poratowania zdrowia, dla etatowych pracowników lub kandydatów przez rok, dla pracowników zaś nieetatowych przez 39 tygodni.

Na przedłużenie powyższych okresów może zezwolić władza naczelna P. K. P. (Minister Komunikacji) w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Przy obliczaniu trwania choroby liczy się jako przerwy tylko te okresy pełnienia służby, które wynoszą przynajmniej połowę okresu choroby, poprzedzającego zgłoszenie się do służby. Jeśli służba czynna trwała krócej, poszczególne okresy choroby zlicza się razem.

§ 3. Pomoc lekarska dla pracowników (§ 1, p. 1) obejmuje:

1) bezpłatną poradę lekarską, do której należą również zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób oczu, gardła, nosa i uszu, zabiegi chirurgiczno-akuszerskie i ginekologiczne oraz pomoc położniczą, a ponadto pomoc dentystyczną w zakresie leczenia i usuwania chorych zębów oraz zwykłych plomb;

2) dostarczanie lekarstw i środków opatrunkowych za opłatą 25% ich ceny według taksy urzędowej, dostarczanie pomocniczych środków leczniczych, służących do przywrócenia zdrowia i zdolności zarobkowania (okulary, paski przepuklinowe, bandaże elastyczne, naświetlania i inne mniejsze środki lecznicze), za opłatą 25% ich ceny oraz dostarczanie środków pomocniczych przeciwko zniekształceniu i kalectwu (protezy) za opłatą 25% ich ceny. Środki opatrunkowe do doraźnego opatrunku oraz proste leki w ilościach nie większych jak dawka jednodniowa, wydawane odrębnie w przychodniach kolejowych przez lekarzy kolejowych, zabiegi lecznicze, wykonywane na aparatach, będących własnością P. K. P., oraz protezy, dostarczane pracownikom poszkodowanym wskutek wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia służby, nie podlegają opłacie;

3) leczenie w zakładach leczniczych za opłatą 15% taksy szpitalnej od osób, mających na swem utrzymaniu rodzinę, za opłatą zaś 30% od osób samotnych;

4) kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych;

5) zapomogi pieniężne w razie potrzeby leczenia klimatycznego (§ 13);

6) w razie porodu pracownicy:

a) pomoc lekarską i zakładową na zasadach, wymienionych w p. 1, 2 i 3 niniejszego paragrafu,

b) zasiłek pokarmowy w wysokości 40 gr. dziennie w ciągu 12 tygodni, o ile dziecko żyje w ciągu tego czasu,

c) o ile poród odbywa się w domu, zasiłek w wysokości 40 złotych.

§ 4. Członkom rodzin (§ 1, p. 2) pracowników aż do chwili rozwiązania ich stosunku służbowego, przysługuje pomoc lekarska, obejmująca:

twierdzonego przez właściwą Dyрекcję Okręgową, może wydawać zapomogi na okres nie dłuższy jak 3 miesiące.

Wysokość zapomogi oblicza się według taksy szpitalnej tej klasy, która danej osobie przysługuje w myśl ust. 2, § 10 niniejszego rozporządzenia. Za podstawę obliczenia służy taksa szpitala publicznego w siedzibie urzędu wojewódzkiego tego województwa, do którego pracownik względnie członek jego rodziny udaje się na kurację.

Wypłata zapomogi następuje z reguły po powrocie chorego z miejscowości klimatycznej na podstawie zaświadczenia urzędu klimatycznego lub gminnego, względnie lekarza rejonowego o odbytej kuracji, z oznaczeniem dnia jej rozpoczęcia i ukończenia.

W wypadkach niezbędnej konieczności może P. K. P. na wniosek urzędu, któremu dany pracownik podlega, wypłacić zaliczkę w wysokości nie przekraczającej 75% przyznanej zapomogi, z tem, że chory po odbyciu kuracji winien udowodnić jej przeprowadzenie w sposób przepisany w poprzednim ustępie.

Zamiast wydawania zapomogi choremu, P. K. P. może go umieścić we wskazanym przez siebie zakładzie (sanatorium, pensjonacie).

§ 13. Koszty przewiezienia obłożnie chorego do szpitala pokrywa P. K. P. w wysokości taks, ustalonych dla dorożek, podwód względnie umówionych instytucyj, zajmujących się przewozem chorych.

§ 14. Pracownicy, którzy ulegli wypadkowi z powodu lub w czasie pełnienia służby, nie ponoszą żadnych opłat, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, a prawo do pomocy lekarskiej w pełnym zakresie zachowują aż do zupełnego ukończenia leczenia.

§ 15. W razie stwierdzenia, że wezwanie do chorego było nieuzasadnione, pracownik ponosi koszt wezwania lekarza w wysokości taksy urzędowej.

§ 16. Zorganizowanie pomocy lekarskiej według zasad, ustalonych w niniejszem rozporządzeniu, i nadzór nad jej wykonaniem należy do Ministra Komunikacji.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem, a z niem sprzeczne.

Minister Komunikacji: *Kühn*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*